

iPure^{cz}

Můj nový kamarád | Pythonista #1 | Kindle vs. iBooks
Počátek Profesionála | Kde baterie nestačí

iPure.cz 17/2018, druhý ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož

Redakce: Jan Březina, Lukáš Gregor, Petr Škuta, Jura Ibl, Karel Geibisch, Ondřej Holzman, Patrik Pavelka, Jiří Hubík, Jan Kučeřík, Jan Pražák, Petr Procházka, Robert Vojta

Editor a korektury: Ondřej Holzman | **Foto:** Libor Plíhal | **Logo:** Radek Petřík

Grafická úprava a sazba: Cinemax, s.r.o., www.cinemax.cz

iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663

Železo, nebo dotyk

Editorial ■ Filip Brož

Netajím se tím, že mám mnohem větší slabost pro iOS než macOS. Dotyková plocha a ovládání pomocí prstů pro mě bylo vždy přirozenější. Mám pocit, že se dotýkám samotného obsahu a mám tu moc s ním dělat, co se mi zachce. Na druhou stranu MacBook je krásný kus železa. Zrovna nedávno jsem po delší době obnovil pracovní stanici, což shodou okolností udělal i kolega Lukáš Gregor. Ten však zvolil rovnou největší MacBook Pro z nabídky a dle toho co píše, si ho nemůže vynachválit.

V posledních sedmi číslech jste projevili velký zájem o seriál Jury Ibla, který psal o přechodu z Macu na iPad Only. Díky tomu jsme se dostali k novému externistovi Robertu Vojtovi, jenž programuje z větší části pouze na iPadu Pro v aplikaci Python. Uvnitř magazínu tak naleznete první díl, který vás celkem dobře navnadí a rozšíří obzory, co je na iPadu možné.

Když už mluvím o té kouzelné placičce, musím zmínit i článek Honzy Pražáka, který nedávno udělal důležitý upgrade z iPadu mini 4 na verzi Pro. Jirka Hubík vám k tomu všemu doporučí zajímavý výběr externích baterií, které vaše iOS zařízení udrží při životě, i když nebudete mít zrovna po ruce elektrickou zásuvku. Na závěr si můžete přečíst můj kratší příběh o tom, jak a na čem čtu knihy.

Přeji vám všem příjemné a inspirativní počtení.

Kde baterie nestačí

Magazín / Recenze ■ Jiří Hubík

Moderní technologie se bez elektrické energie neobejdou, zejména ty přenositelné a nositelné, a proto jsou vybaveny baterií. Akumulátor, respektive nabíjitelná baterie, je zařízení pro opakované uchování elektrické energie. Jde tedy o sekundární článek, který je potřeba nejdříve nabít a teprve poté je možné jej použít jako zdroj energie. V současnosti jsou nejpoužívanějším typem Li-ion baterie a jejich nástupci označováni jako Li-pol nebo LiPo.

Cílem výrobců je dodávat do svých zařízení takové baterie, které zajistí dodávku elektrické energie tak, aby jejich použitelnost, bez přímého zdroje elektrické energie, zásuvky, byla co nejkomfortnější a umožňovala jejich plnohodnotné využití. Přes neustále rostoucí kapacity jsou tyto akumulátory pro naše potřeby mnohdy nedostatečné a my jsme tak nuceni zařízení, která je obsahují, dobíjet i několikrát denně. Máme několik možností, a to buď přímým zdrojem elektrické energie, tedy zásuvkou, nebo další baterií tzv. powerbankou.

ZAČALO TO U ŽÁBY

Akumulátory, respektive galvanické články, dostaly svůj název v 18. století podle přírodovědce a fyzika Luigiho Galvaniho. Ten při pitvání žabích stehýnek upozoroval jejich záškrby po dotyku kovového předmětu, podobné záškrbům vyvolaných elektrickým nábojem. Tento jev správně vysvětlil italský fyzik Alessandro Volta, a to vznikem elektrického napětí mezi dvěma kovy (nástrojem a kovovým podkladem) vodivě propojenými elektrolytem (obsaženým v buňkách).

Každý z nás má jiné potřeby, ale na jednom se jistě shodneme. Nechceme se dostat do situace, kdy nám dojde energie. Tedy nejen ta naše, ale zejména ta v přenosné elektronice, kterou máme ať už pro pracovní účely, komunikaci nebo zábavu.

Na základě těchto úvah sestavil v roce 1800 článek, skládající se z měděné a zinkové elektrody ponořené do roztoku kyseliny sírové. Voltův článek dával napětí přibližně 1 V (volt) a stal se prvním zdrojem stálého elektrického proudu.

První dobíjecí baterie byla vynalezena o 59 let později. Francouz Gaston Planté ji sestavil ze dvou olověných desek oddělených plátným separátorem a ponořených do roztoku kyseliny sírové.

O DVĚ STOLETÍ DÁLE

Dnes neužívanější Li-ion baterie přišly na svět až ve 20. století. první pokusy s touto technologií se nicméně uskutečnily již v roce 1912 a prováděl je Gilbert N. Lewis. První prodejní verze těchto baterií

se na trhu objevila až v 90. letech a za jejího autora je považován John Goodenough.

Li-ion baterie tvoří anoda vyrobená z uhlíku, katoda z oxidu kovu a elektrolytu v podobě iontové soli v organickém rozpouštědle. Nabíjení a vybíjení probíhá jako chemická reakce, která se dá popsat zjednodušeným vzorcem $\text{Li}_{1-x}\text{CoO}_2 + x\text{Li}^+ + x\text{e}^- \rightarrow \text{LiCoO}_2$.

Uvnitř každé baterie je čip, který hlídá její stav a kontroluje průběh nabíjení a vybíjení. Pro vysokou hustotu energie, vzhledem k objemu, se tyto baterie výborně hodí pro přenosná zařízení a také pro dnes neodmyslitelné powerbanky.

DOBÍJÍME NA CESTÁCH

Každý z nás má jiné potřeby, ale na jednom se jistě shodneme. Nechceme se dostat do situace, kdy nám dojde energie. Tedy nejen ta naše, ale zejména ta v přenosné elektronice, kterou máme ať už pro pracovní účely, komunikaci nebo zábavu. Čas od času přijde chvíle, kdy je zásuvka daleko, nebo nemáme ten správný adaptér či kabel a ukazatel stavu naší baterie už svítí červeně a naše tepová frekvence míří k výšinám.

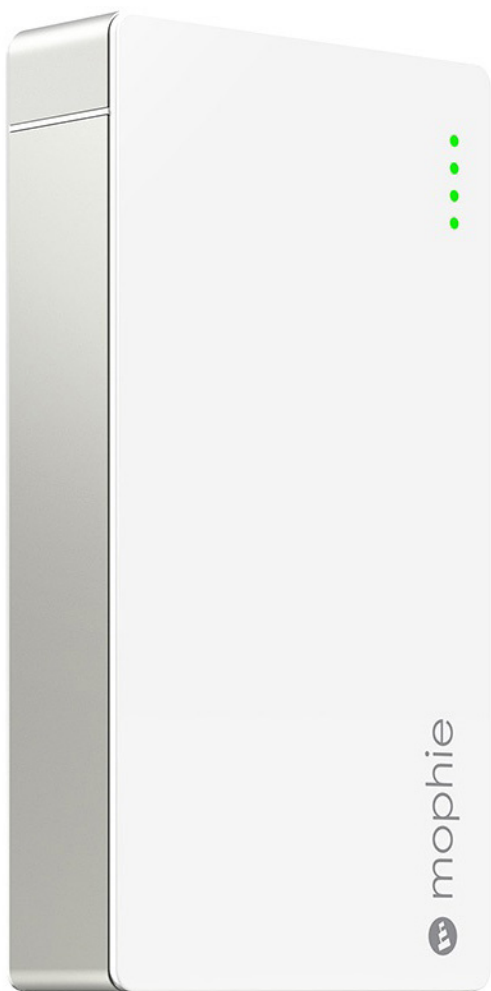
Hodně cestuji, ale není to nijak extrémní, ani se nepohybuji v destinacích, kde bych byl dlouhodobě bez zdroje elektrické energie. Mými nejčastějšími společníky z jablečného světa jsou MacBook Pro, iPad Pro, iPhone X, Apple Watch a AirPods. Každé z uvedených zařízení má baterii a nutno říci, že většinou si s její kapacitou vystačím. Mám ale pár pomocníků, které mi na cestách dodávají komfortní jistotu, že budou mít vždy a všude dostatek energie.

HYPERJUICE USB-C UNIVERSAL AC ADAPTER 80 W

Nemohu začít ničím jiným než nabíjecím adaptérem, který na cestách používám nejčastěji a bez něhož si dnes cestování nedokážu představit. Zvládne komfortně nabít až pět zařízení a jeho výkon je 80 W. Má 4 USB porty s výstupem až 3,5 A a jeden USB-C port pro rychlé nabíjení počítače. Navíc má příjemné rozměry, hmotnost a celkově zpracování, které je nekonfliktní a nebojíte se jej položit na zem.

Kdykoliv jsem na cestách u zdroje energie, zásuvky, snažím se svá zařízení dobíjet a udržovat je tak připravené k použití. Nevozím s sebou nabíjecí adaptéry jednotlivých zařízení, ale jen tento jediný. Důvod je prostý. Jednotlivé nabíječky zabírají více místa a navíc pro jejich použití potřebujete více zásuvek.

Pokud často přespáváte v pokojích hotelů, tak víte, že najít více jak jednu volnou zásuvku je často nereálné. Stejně tak například v salónku na letišti,

kde sdílíte prostor s více cestujícími, jste rádi za jednu volnou zdířku. Pokud často cestujete vlakem, tak i tam oceníte možnost nabíjet více zařízení jednou zásuvkou, pokud to vaše kupé umožňuje. Asi není nutné zmiňovat například kavárny a hotelová lobby.

S Adaptérem HyperJuice USB-C Universal bez problémů nabíjím MacBook Pro, iPhone, iPad a jakékoliv další zařízení, které zrovna potřebuje energii, kdekoli, kde je dostupná zásuvka. Pořídit se dá za cenu něco málo pod 2 tisíce korun. Když není zásuvka dostupná, nastává čas pro externí baterie, respektive powerbanky.

MOPHIE POWERSTATION DUO

Jedna z prvních powerbank, kterou jsem před lety začal používat, byla a stále je Mophie Power Station Duo v bílé barvě. Její kapacita je 6000 mAh, což představuje zásobu energie například pro dvě plná nabití iPhone. Má dva USB porty pro nabíjení a jeden dobíjecí Micro-USB. K jejímu plnému nabití potřebujete 5 hodin času.

Nabíječka samotná je o něco málo větší než balíček karet. Je vyrobena z tvrdého lesklého plastu a kovových stran. Matně připomíná iPhone 4. Stav baterie zobrazuje pomocí čtyř LED diod. Stačí jen stisknout tlačítko na straně a vidíte, kolik energie zbývá. Vejde se pohodlně do tašky nebo do kapsy kalhot. Pamatuji si, jak jsme s partnerkou čekali na letišti v Hong Kongu na náš let a oba jsme měli telefony vybity a zásuvka nikde. Vytáhl jsem z batohu Mophie PowerStation Duo a oba telefony nabíjel najednou, a to navíc za chůze po obchodech, kdy mi z kapsy kalhot koukaly jen nabíjecí kabely. Hodně nám to pomohlo, zejména proto, že jsme potřebovali komunikovat s rodinou. Nebylo to naposledy, co jsem toto řešení ocenil. Nabíječka Mophie PowerStation Duo stála něco málo přes 3 tisíce korun. Dnes se již neprodává, ale najdou se jiní nástupci.

MIPOW POWER TUBE 6000 PRO APPLE WATCH

Jsem dlouholetým uživatelem Apple Watch a asi ne jediným, který kdy řešil nabíjení na cestách. Vždy jsem s sebou vozil dodávaný napájecí kabel s magnetickým konektorem, který je k jinému účelu než k nabíjení Apple Watch nepoužitelný. Nabíjel jsem je buď za pomoci adaptéru ze zásuvky, nebo z baterie MacBooku či powerbanky. Trochu otravné a limitující.

Naštěstí pro mě – a věřím i pro mnoho ostatních – je tu MiPow Power Tube 6000 pro Apple Watch. Tato decentní powerbanka má kapacitu 6000 mAh a mimo Apple Watch dokáže nabít jakékoliv další iOS zařízení. K nabíjení Apple Watch používá vestavěný magnetický konektor a pro iOS zařízení vestavěný Lightning kabel. Kapacita postačí k opakovanému plnému nabití, a to až v deseti případech pro Apple Watch nebo dvěma pro iPhone.

Je vyrobena z eloxovaného hliníku v kombinaci s tvrzeným plastem. Stav baterie zobrazuje pomocí LED diod, a to buď pomocí stlačení tlačítka na boku nebo při nabíjení samotném. Nabíjí se pomocí vestavěného Micro-USB konektoru a k plné kapacitě potřebuje 4–5 hodin času.

Z praxe mohu ocenit zejména design samotný a jednoduchý vestavěný stojánek, který umožňuje nabíjet Apple Watch v režimu nočního stolku. Rovněž mobilita a dodávané pouzdro, které chrání nejen powerbanku samotnou, ale zejména obsah tašky, stojí za zmínku. Co považuji za trochu

nešťastné, je řešení LED diod, které svítí po celou dobu nabíjení a mě trochu ruší. Postačí jakákoliv samolepka a je klid. Tato malá drobnost je ale plně vyvážena výhodami, které oceňuji nejvíce, a to zejména v podobě kabelové svobody a praktičnosti. Pořídit můžete dvě varianty, šedivou nebo růžovou. Cena jen o něco málo přesahuje 3 tisíce korun.

PLUSUS LIFECARD POWER BANK

V neposlední řadě používám pro dobíjení iOS zařízení jednu z nejmenších powerbank na světě – PlusUs LifeCard Power Bank. Jde o nabíječku ve velikosti kreditní karty s hmotností pouhých 51 gramů a tloušťce 4 mm. Její kapacita je 1500 mAh s výstupem 1 A. Obsahuje vestavěný Lightning konektor a stav baterie zobrazuje pomocí 4 LED diod. Nabíjí se pomocí vestavěného Micro-USB konektoru.

Za touto powerbankou stojí malá australská společnost PlusUs, která se zaměřuje na inovace v oblasti příslušenství k mobilním telefonům. Vyznačuje se originálním myšlením a inspiruje se

trendy světové módy. Zmiňují to zejména proto, že PlusUs LifeCard Power Bank je opravdu zdařilý designový kousek s praktickým dosahem. Provedení je z kartáčované ušlechtilé oceli, svařované laserem, kde nic nepřechází, ale ani nechybí. Krátký nabíjecí kabel je uschován v horní hraně, jejíž roh zakončuje Lightning konektor.

Asi je zbytečné zmiňovat, kolik toho s LifeCard nabijete, ale pro představu iPhone 6 Plus nabije na 40 %. Za cenu něco málo přes 1 tisíc korun je toto řešení pro moderního nomáda nebo rozlitaného manažera nezbytné. Kdykoliv mě potkáte, mám tento zdroj energie u sebe. Prostě železná rezerva.

UNIVERZÁLNÍ BATERIE MOPHIE POWERSTATION USB-C XXL

Pro nabíjení MacBooku externí zdroj energie zatím nepoužívám, ale uvedu vám jeden, se kterým jsem se měl možnost blíže seznámit. Je jím vysokokapacitní baterie značky Mophie, která má dost energie na nabíjení MacBooku Pro přes USB-C a zároveň iPhonu nebo iPadu přes USB-A. Tato baterie má kapacitu 19 500 mAh a výkon 30 W. Uvádá se, že dokáže prodloužit výdrž MacBooku až o 14 hodin, výdrž iPhonu 7 Plus až o 66 hodin.

Je vyrobena z tvrzeného plastu, kdy její vnější vrstvu kryje odolná textilie, která zároveň chrání powerbanku při cestování. Stejně jako předchozí powerbanky zobrazuje zbývající kapacitu čtveřicí LED diod. Dodává se s USB-C / USB-C a USB-A / USB-C kabely. Cena Mophie Powerstation USB-C XXL se pohybuje kolem 3,5 tisíce korun.

HYPERJUICE AC – 100 WH BATTERY PACK

Pokud vám to nestačí a chcete ještě více, je tu pro vás HyperJuice AC – 100 Wh Battery Pack. Stylová powerbanka, která zaujme nízkou hmotností a hliníkovým provedením. Má ohromující kapacitu 26 000 mAh a výkon 120 W. Disponuje hned dvojicí USB portů a dokonce má vestavěnou síťovou zásuvku. Umožňuje tak nabíjet až tři zařízení současně. Do plné kapacity ji nabijete za pouhé 2–3 hodiny. Cena se pohybuje kolem 6,5 tisíce korun.

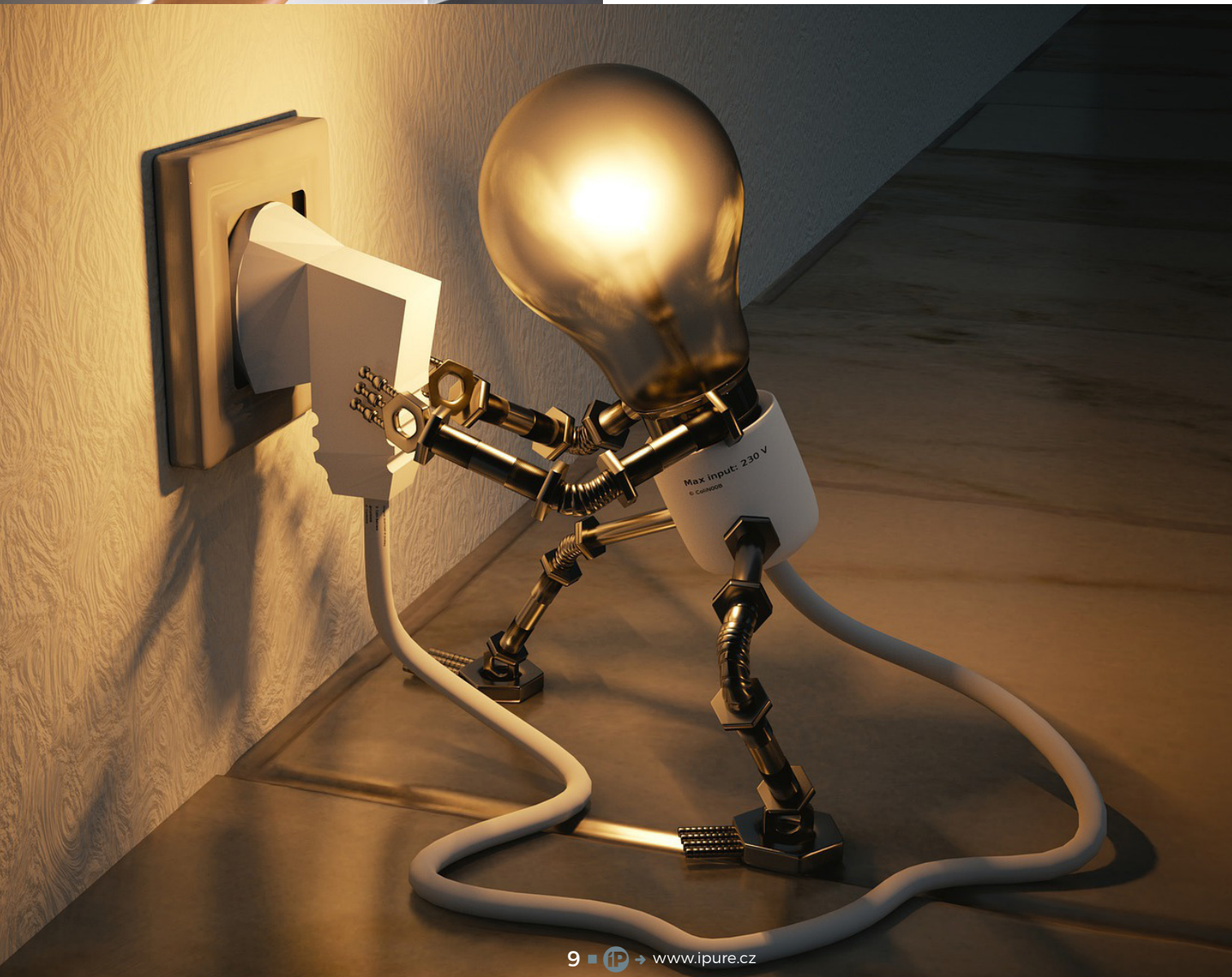

BEZ ENERGIE SE NEOBEJDEME

Moderní přenositelné technologie jsou vybaveny akumulátory a umožňují nám jejich používání kdykoliv a téměř kdekoliv. Často jsou naše potřeby vyšší než samotná kapacita baterií, a proto se neobejdeme bez dalších zdrojů přenositelné energie, které nám nedostatečnou kapacitu doplní. Možná trochu paradoxně dalším akumulátorem, další baterií.

Asi se shodneme na tom, že toto řešení je nejkomfortnější a zvyšuje nám tak dosah na cestách, kdy můžeme s jistotou technologie využívat, i když je zásuvka daleko. Otázka zní, zda to není už moc. Nebylo by přeci jenom lepší na cestách pozorovat okolí, komunikovat s lidmi „face to face“, číst knihy a technologie používat, jen když jsou opravdu potřeba, případně tam, kde mají potřebný zdroj elektrické energie? Možná stačí občas málo – prostě vypnout.

Můj nový kamarád

Magazín ■ Lukáš Gregor

Vlastně si nepamatuji, že by při nákupu jakéhokoliv jablečného zařízení stejně tak důležitou, ne-li větší, roli nesehrály vedle racionálních argumentů emoce. Apple to jistě ví. Ne snad, že by kvůli tomu dělal tak dobré reklamy, ale měrou vrchovatou zdůrazňuje unikátnost každého produktu a především jeho zasazení do našich životů.

Vize Steva Jobse, že počítač musí být osobní, určený každému z nás, se vyprofilovala do propracované strategie, kdy získáte s novým zařízením i novou součást do života. Ačkoliv toto může znít pateticky nebo jiným třeba jako křeč, sám za sebe se můžu bez otálení přiznat, že jsem dokázal telefon, tablet, notebook, hodinky i sluchátka vpasovat do denního fungování. Ne, nemusí jít o závislost na technologiích. Naopak, k Applu jsem přešel (a u Applu zůstal) právě proto, že ony hračky nemusím přespříliš řešit. A podobně tomu bylo i při nákupu nového MacBooku...

Vzhledem k jisté rodinné situaci, kdy jsem „musel“ svůj MacBook Pro z roku 2013 posunout

manželce, jsem stanul před možností vybrat si nový stroj. Netvrdím, že mi taková chvíle byla nemilá. I když mi můj postarší MacBook stále dobře sloužil, nový „kamarád“ ve mne vzbuzoval příjemné chvění.

Strávil jsem nějakou tu dobu racionálními úvahami, do kterého modelu jít. Nejsem na hardware tak příliš náročný. I když občas to video také zpracuji, přednostně mi notebook slouží k psaní, k tvorbě prezentací a výukových materiálů a k jejich prezentování. Nepohrdnu ani konzumací multimédií, ale hry na něm nehraji.

Nebudu to protahovat. Protože do toho vstoupily emoce, které mi mé zvažování obohatily o další nuance, padla volba na Pro a dokonce na to s „patnáctkovým“ displejem.

Protože rozmlsán Retinou, zamítl jsem verzi Air. Šlo tedy o to, zda MacBook, nebo MacBook Pro. Nebudu zastírat, že při pohledu na ceny jsem si šel najít do koupelny deodorant. Pot mi však zapříčinil i ten „obyčejnější“ model – MacBook, který se mi líbí designem, ale i když konfigurace nehrotím, obával jsem se, že by se mi mohl občas zadýchat.

Nebudu to protahovat. Protože do toho vstoupily emoce, které mi mé zvažování obohatily o další nuance, padla volba na Pro a dokonce na to s „patnáctkovým“ displejem. Kombinace rozumu a chtění zapříčinila, že jsem chtěl udělat zkrátka upgrade radikálnější. Nejen nový model, rychlejší s kvalitnějším displejem. Ale také s větší obrazovkou. Jde o to, že MacBook je mým jediným/primárním pracovním zařízením. A u minulého „kolegy“ jsem mnohokrát potřeboval větší plochu. A ne vždy je možné či komfortní pracovat s externími monitory. Tomu jsem navíc ani tolik nikdy nepřivykl.

Nyní, po téměř dvou měsících, si své rozhodnutí blahořečím. Patnáctka mi náramně vyhovuje. A nemusí jít nutně o práci s vícero okny. Sice jsem chvíli zvažoval, zda jít do rozměrnějšího notebooku, ale Apple svůj MacBook Pro udělal nádherný – tenký a vlastně stále lehký, byť je to ten největší model. Mám navíc kvalitní batoh, kam mi přesně a bezpečně zapadne, chodím do práce pěšky, ale MacBook mě zrovna neutahá.

S rozhodnutím koupit „patnáctku“ odpadlo dilema, zda zkusit či nezkusit Touch Bar. Upřímně,

když bych se držel pouze rozumu, určitě bych do něj nešel. Ohlasy okolí mne zatím nijak zvlášť pro jiný postoj nepřesvědčily. Nejsem sice kdovíjaký milovník klávesových zkratk (prozradím: zkrátka se mi řada z nich nechce pamatovat), ale Touch Bar mi přišel jako zbytečně drahý doplněk.

Jenže větší MacBook jej dostal od sudíček rovnou do vínku, a tak rozum tohle mohl zasunout a přišly emoce. Jaké? Pozitivní. Budete se možná divit, ale já tento skleněný proužek fakt používám. Funkční klávesy, které „tam nahoře“ kdysi byly, mi neschází, naopak mám radost, že se mi objevuje vždy to, co zrovna v kontextu mé práce přijde vhod.

Ano, je třeba aplikaci, která Touch Bar podporuje, ale ty aktualizované vstřícné prakticky vždy jsou. Oblíbil jsem si jej třeba při práci s kalendářem (nejen tím od Applu, ale i Fantasticalem). Zejména velmi snadné přepnutí na jiný kalendář v události mne těší. Tento článek píši v Ulysses, i ten má svůj přizpůsobený řádek, který mi psaní zefektivňuje. Nebo v aplikaci Mail, kde takto můžu rychle přesouvat do patřičných složek dle priorit svou novou poštu. Zkrátka a dobře: Touch Bar určitě není prvek, který byste potřebovali, ale jak už to u Applu bývá, opodstatněnost „potřebností“ není kdovíjak zásadní, mnohdy jenom stačí radost nebo pocit, že máte něco navíc, nebo aspoň trochu fajn.

Netuším, jaké plány s Touch Barem Apple má. Rád bych, aby jej neodstříhl, a vlastně mi ani nepřijde nutné jej kdovíjak někam dál posouvat. Důležitá je podpora ze strany aplikací, ale něco inovovat? Proč? Funguje tak, jak má.

Vidíte, píšu a píšu a už jsem se dostal k samotnému uživatelskému zážitku. Ano, to je totiž pro tento můj text základní. Nepíši recenzi. Snad proto,

že já sám je málokdy čtu. Jedná-li se o hodnocení hardwaru, většinou recenze přehlížím. Zvláště pak od expertů, kteří se takovému recenzování věnují. Mrkl jsem na nějaký ten článek či video, MacBook Pro z toho nevychází zrovna suverénně dobře. Ulpívá na něm stín vysoké ceny, odstřižení „dírek“, na které jsme zvyklí. Možná není tak super výkonový, jak by si někteří profíci přáli.

Nevím, chvíli jsem takové texty vnímal, pak mi přišly zbytečné. Věděl jsem, že nový notebook musí být od Applu, protože jsem si zkrátka na tuto značku zvykl, mám k produktům důvěru a systém mi vyhovuje. (Plus si připočtete další zařízení, která mám a která pak dohromady fungují.) A protože jsem chtěl přeci jen něco výkonnějšího a hlavně s velkou obrazovkou, rozhodnutí bylo snadné a rychlé. Recenze jsem nepotřeboval.

Co možná zajímá i vás, to je zážitek. Kromě Touch Baru jsem totiž byl zvědavý na další dvě věci. Na klávesnici a na trackpad. Protože hodně píš, komfortní klávesnice je nezbytností. Stačil mi týden. Nebudu tvrdit, že jeden den. Týden a já si zvykl. Nikdy jsem do kláves zrovna moc nebušil, takže ten hluk, o němž recenzenti píš, mne v podstatě minul. Ano, nízké vyvýšení kláves mne překvapilo, ale ve finále je psaní příjemné. A velikost trackpadu je skvělá, funkce Force Touch užitečná. Takže to, co mě kromě Touch Baru nejvíce zajímalo, se obrátilo ve prospěch uživatelské spokojenosti.

Zapomenout bych ale neměl na jednu zásadní vlastnost nových MacBooků Pro. Porty. Tím, že hodně vyučuji, využívám externí disky, potřebuji bohužel mnohdy i ethernetový kabel a jistojistě pak napojení na projektor buď přes HDMI nebo VGA,

začal jsem okamžitě řešit adaptér, který mi skutečnost, že můj nový notebook má pouze čtyři USB-C porty, nějak vyřeší.

Při nákupu MacBooku Pro jsem si rovnou vzal i Hyper USB-C Hub s Thunderbolt 3. Pochopitelně ve vesmírně šedé barvě, v jaké mám i svůj MacBook. Tento adaptér se mi moc líbí svým designem. Připojím jej zasunutím do dvou USB-C konektorů, pevně drží, je nenápadný, elegantní a nemálo funkční. Na práci s externími disky mi stačí, můžu do něj napojit i HDMI, takže na nejběžnější práci vystačí. A snadno se převezí. Mám navíc doma i redukci na ethernetový kabel (končí klasickým USB), a tak i ten můžu do tohoto adaptéru zapojit.

Kdysi jsem k Applu přešel právě proto, že jsem chtěl přestat řešit to, jak notebook a systém v něm funguje. Nebo proč zrovna něco nefunguje.

Přesto jsem se nakonec rozhodl pořídit ještě jednoho pomocníka. Dle mého hledání a zkoumání jde o jeden z nejvybavenějších adaptérů. Jmenuje se HyperDrive Ultimate USB-C Hub. Podíváte-li se na něj podrobněji, zjistíte, že USB 3.1 má v sobě tři, nemá problém s SD kartami, ale v porovnání s předchozím adaptérem kromě HDMI portu nabízí i přímo ten na Ethernet a na VGA. To bylo pro mne klíčové. Při cestách na přednášky si rozhodně budu s sebou brát právě tento adaptér, protože mne prakticky nic nemůže překvapit. Do adaptéru můžu zapojit i zvuk nebo využít i Mini DisplayPort. Oba adaptéry mají také USB-C, aby bylo možné skrze něj MacBook i napájet.

HyperDrive Ultimate USB-C Hub je sice už robustnější záležitost, ale jeho dílenské zpracování je opravdu luxusní. Doufám, že časem nebude trpět krátký (pevný) káblík, kterým jej do MacBooku Pro napojuji. Zatím se zdá, že má dílenské zpracování lepší než adaptéry od Applu.

Jak jsem zde už zmínil, s novým MacBookem Pro jsem takřka dva měsíce. Není to zatím tak dlouhá doba, abych zjistil, zda má v sobě vlastnost, která jej bude vést k větší kazivosti. Objevují se připomínky, že smítka se mohou dostat pod klávesy a pak natropit velkou neplechu. Netuším. Dost si dávám záležet na čistotě a na pravidelném otírání. Ale na takovou variantu poruchy nechci raději ani pomyslet.

Přesto si myslím, že dva měsíce nejsou zas tak krátkým časem, abych neověřil na různých typech práce, že mi MacBook Pro dobře funguje. Jeho výkon lahodí mé potřebě, aby nástroj zkrátka co nejlépe fungoval a já se mohl soustředit na obsah. Ano, to je vlastně jeden z nejdůležitějších důvodů, proč investice do MacBooku Pro (patnáctky) považuji i za velmi racionální čin. Kdysi jsem k Applu přešel právě proto, že jsem chtěl přestat řešit to, jak notebook a systém v něm funguje. Nebo proč zrovna něco nefunguje. Nechtěl jsem toho mnoho nastavovat, hledat pořád nějaké programky, řešit aktualizace a zabezpečení.

S MacBookem jsem většinu z toho buď mohl zcela odsunout do ústraní, nebo se rychle naučil. A nezajímá mě, jaké přesně „vnitřnosti“ můj stroj má a jaké jej pohánějí. Chci zkrátka, aby šlapal, pohodlně se mi na něm psalo, displej byl kvalitní, reproduktory dobře hrály... chci, aby mi dělal práci nejen efektivnější, ale i příjemnější. Tím u ní mohu strávit méně času nebo ji udělat o poznání lépe. A být více v pohodě. Takže Apple má pravdu – jeho produkty jsou zkrátka osobní. Jsou i o nás. O našem životě.

Kindle vs. iBooks vs. papír

Kde číst a nebýt rušen

Magazín ■ Filip Brož

Vždy jsem miloval knihy. Už jako malý kluk jsem chodil pravidelně hned do několika městských knihoven a odcházel domů s plným batohem knih. Je sice pravda, že ne vždy jsem vše stihl přečíst, ale kouzlu papíru nešlo odolát. Rád jsem knihami jen tak listoval. A co teprve když byla kniha úplně nová – ta vůně je fantastická. Mezi mě a papír však vstoupil nejprve Kindle a vzápětí i iPad.

Vraťme se ale na chvíli ještě k papíru. Mým snem vždy bylo mít doma obrovskou knihovnu, nejlépe celou místnost i s pojízdným žebříkem, jako je to občas vidět v nějakých filmech. Brzy mi však došlo, že mohu být rád za malou knihovničku. Když jsem začal chodit na vysokou, právě k nám dorazila éra a móda Kindlů. Všichni a všude furt jen četli knihy ze čtečky. Dlouho jsem odolával, ale jednoho dne jsem podlehl. Téměř hned mi bylo jasné, že jsem do toho měl skočit mnohem dříve. Kindle byla skvělá.

Přes různé programy jsem si do své nové čtečky okamžitě stáhl celou svoji knihovnu, ba co víc, měl jsem v ní knih daleko více. Hrozně se mi líbil elektronický papír a i přechod mezi stránkami mi připadal jako u normálních knih. Najednou jsem přestal mít potřebu chodit do knihoven a ve velkém brát útokem knihkupectví. Vše bylo na dosah ruky. Do toho všeho však přišel iPad a mně bylo jasné, že je s Kindlem ámen.

Přeskočil jsem však jedničku a začal číst až na iPadu 2. V té době sice již existovaly iBooks, ale byly značně omezené. Horko těžko do nich šla stáhnout zdarma nějaká kniha či importovat již zakoupené. Naopak aplikace Kindle byla skvělá. Bláhově jsem si myslel, že mám vyhráno a budu číst ještě více. Přišel však úplný opak. Vlivem iPadu a všech jeho možností jsem zjistil, že četbou trávím čím dál méně času. Místo toho jsem se věnoval konzumaci jednorázových článků, hraní her a odepisování na e-mail.

Tohle bohužel platí i dnes. Ani nevíte, jak horko těžko odolávám tomu, abych z aplikace iBooks neutekl do Safari, Pocketu či úplně někam jinam. Nutno podotknout, že iBooks od začátku svého zrodu prošly obrovským vývojem a dnes čtu

primárně právě pomocí jablečné čtečky. Noapak aplikace Kindle šla hodně stranou. Asi se ptáte, kde je můj milovaný papír?

PAPÍR VS. IPAD VS. KINDLE

Pojďme si to v rychlosti shrnout. Vždy jsem miloval papír, avšak do hry vstoupil nejprve Kindle a poté iPad. Ten používám dodnes a na Kindle se většinu času práší v poličce. A mé sbírky knih? Roztroušené po celé republice. Vtip je v tom, že když jsem se seznámil se svoji ženou a přestěhovali jsme se do vlastního bytu, nešlo si vzít z domu všechny své knihy. Vzal jsem si tak jen malou část a i tak jsme dokázali zaplnit část obývací stěny. Ač mám k papíru obrovskou slabost, uvědomuji si, že byt není nafukovací, a co teprve když máte dvě děti.

Razím tak heslo, že kupuji jen ty nejdůležitější tituly, které prostě musím v papírové podobě mít. Zbytek čtu na iPadech a iPhoneu pomocí iBooks. Jak jsem však již uvedl, ke čtení se dostávám čím dál méně. Zkusil jsem tak popřemýšlet, co mohu změnit, abych měl na čtení nejen více času, ale hlavně aby mě nic nerozptylovalo.

NECHCI BÝT RUŠEN

Vždy, když vezmu do ruky papírovou knihu, mám jistotu, že se budu soustředit jen na čtení. Záměrně přitom dávám iPhone někam hodně daleko a Apple Watch sundávám ze zápěstí. Sice bojuji s nutkavou potřebou zkontrolovat displej a notifikace, ale občas se mi to podaří vydržet. Knihy jsem si dříve bral s sebou i do prostředků hromadné dopravy, ale časem jsem si uvědomil, že ji stejně sotva vytáhnou a akorát se s ní tahám na zádech. V ruce mám totiž pořád iPhone.

V dnešní uspěchané době je pro mě čím dál větší problém se na čtení soustředit. Když už se tedy rozhodnu, že si na iPadu chvíli přečtu kousek nějaké knihy, vždy mě něco vyruší. Když to není notifikace, tak je to má mysl, která je roztěkaná. Někdy mi hlavou běží, že bych možná místo čtení mohl něco napsat, zaplatit faktury nebo si zahrát hru. Je to podobné jako s fenoménem Hluboké práce. Chci občas zažít hluboké a soustředěné čtení.

Kromě režimu Nerušit jsem tak začal ve větším míře používat režim Letadlo. Ten je sice hodně užitečný, ale ještě mnohem efektivnější je aplikace

V dnešní uspěchané době je pro mě čím dál větší problém se na čtení soustředit. Když už se tedy rozhodnu, že si na iPadu chvíli přečtu kousek nějaké knihy, vždy mě něco vyruší.

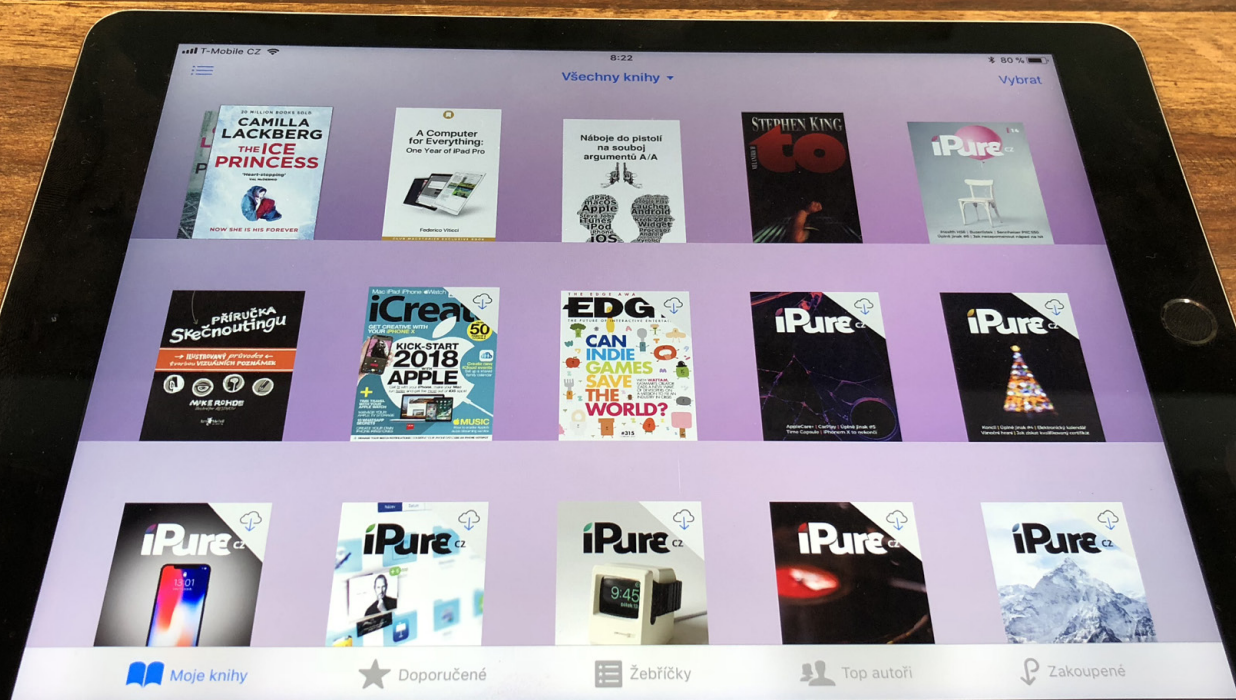
Freedom. Jedná se jednoduchou VPN službu, která umí vypnout nejen sociální sítě a internet, ale dokonce určité aplikace. Díky tomu se rozhodně zvedla míra mého soustředění na čtení knih.

PROČ PRÁVĚ IPAD?

Jednoduchá otázka, která vám zákonitě musí běžet hlavou, když čtete mé myšlenkové pochody. Proč prostě nečtu knihy na Kindlu nebo papíru, když nechci být rušen?

Hrozně mi vyhovují benefity iPadu jako takového. Na Kindlu sice máte webový prohlížeč, ale surfování není v žádném případě tak komfortní. Naopak na iPadu mám vše ihned při ruce, když právě potřebuji. V poslední době se snažím zdokonalovat v četbě v anglickém jazyce, přičemž se neobejdu bez slovníku. Papírový tahat rozhodně nechci, a tak jsem na App Storu pořídil aplikaci Dictionary Czech English. Jde o jednoduchý offline slovník, který si vždy otevřu na iPadu ve druhém okně a v případě potřeby hledám slovíčka. Ano, aplikace je offline, tedy s klidem mohu používat v kombinaci s Freedom.

V iBooks se mi také zamlouvají uživatelské vychytávky, počínaje nastavením písma, záložek, práce s obsahem a především vyhledávání a poznámky. Zejména v odborných knihách si rád dělám výpisky a začerňuji některé pasáže, ke kterým se vracím. Také se mi líbí, že mohu do iBooks snadno a rychle nahrát PDF či jiné formáty. Benefitem je také to, že s sebou tahám jen jedno zařízení. A co teprve když ke čtení použiji svůj iPad mini 4. Jedna ruka mi ke čtení bohatě dostačuje.

CO DALŠÍ APLIKACE

Ke čtení také občas používám aplikaci GoodReader. Ta je fajn na nějaké komplikovanější formáty nebo na úpravu a anotaci knih. Naopak na čtení článků z webu používám výhradně Pocket. Nesnažím se přitom z Pocketu články mazat ihned po přečtení, ale naopak si ty kvalitnější archivuji pro pozdější účely.

Ke čtení elektronických knih je samozřejmě fajn i aplikace Kindle, zvláště pokud aktivně používáte i čtečku od Amazonu. Pokud vám však mohu něco doporučit, snažte se aplikace na čtení omezit na minimum, tedy rozhodně jich nepotřebujete mít nainstalovaných deset. Bohatě vám stačí dvě až tři aktivní knihovny.

V iBooks se mi také zamlouvají uživatelské vychytávky, počínaje nastavením písma, záložek, práce s obsahem a především vyhledávání a poznámky.

V ČEM TEDY ČÍST?

Záleží na osobních preferencích. Pokud máte rádi e-ink, zůstaňte u Kindlu. Pokud máte iPad, čtěte pomocí iBooks, ale zapněte si režim Nerušit, Letadlo nebo aplikaci Freedom. Máte rádi papír? Zůstaňte u něj. Jak vidíte, osobně jsem si prošel celkem složitou cestou. Často mě mrzí, že nemám na čtení více času a když už vezmu do ruky klasickou papírovou knihu, beru to jako takový rituál. Naopak na iPadu se snažím číst, kdykoliv mám zrovna volnou chvíli.

Důležité je však to, že stále čteme. Občas se usměji, když mi někdo řekne, že čte obrázky.

Počátek Profesionála

Magazín ■ Jan Pražák

Vzhledem k tomu, že Apple ani v roce 2017 nepředstavil pokračování nejmenšího modelu jablečného tabletu, mnoha lidem bylo jasné, že iPad mini končí. Proč tak silná slova? iPady se po uvedení řady Pro začaly opět slušně prodávat, protože mnoho lidí je chápe jako nahrazení osobního počítače.

ViPure o svých zkušenostech s přechodem na iPad ostatně několik týdnů psal kolega Jura Ibl. Na vlastní kůži zkouší plné využívání iPadu v mnoha odvětvích. Někdy s menším, někdy s větším úspěchem. Sice to chce jinak uvažovat nad svou prací, přesto si dokáže velmi spolehlivě práci usnadnit a mnohdy i časově ušetřit.

VÝVOJ VELIKOSTI

Zároveň se zvedla cena iPadů – ekonomika roste, ceny stoupají a Apple své tablety napěchoval novými technologiemi. K tomu připočtete fakt, že jen samotné příslušenství k tabletům, aby z nich uživatel měl opravdu přenosný počítač (mluvím o Smart Keyboard a Apple Pencil), také není z levného kraje. A jinak tomu nebude ani v případě, že nový krásný kus hardwaru chcete obalit do nějakého pouzdra, aby byl aspoň nějakou dobu chráněn a v případě jeho prodeje jste mohli s čistým štítem nabídnout stále zachovalý stav zařízení.

Další podstatnou věcí je, že podobně tomu, jak se zvětšovaly velikosti našich telefonů, se výrobci snažili přijít i s většími tablety. Grafici, architekti, návrháři nebo doktoři větší velikosti vítali. Mohli si zobrazit více detailů, velikost jim umožnila se na jejich obor dívat z jiné perspektivy a v neposlední řadě jejich pracovní plocha dokázala být efektivněji využita díky zobrazení několika aplikací vedle sebe.

I přes mnohé chyby je iOS 11 skvělý systém, který tablety dokázal pozvednout na vyšší úroveň. Úroveň, kde máte možnost pracovat rychleji,

efektivněji a ve výsledku mnohdy i kvalitněji. Nepochybuji, že je řada Pro skvělá. Jak bylo vidět z podzimní reklamy s mladou slečnou v hlavní roli, iPad přináší velké možnosti na práci, zábavu i komunikaci. Kombinace klávesnice, tužky Apple Pencil a skvělého výkonu vám přináší prakticky lehký, přenosný počítač, i když se o něm tak Apple nechce vyjadřovat.

Proč by tedy měl Apple pokračovat i s malým tabletem, známým jako iPad mini? Vždyť uživateli má stále dost. Navíc sám Apple ten svůj, dva a půl roky starý model stále prodává. Apple nám nicméně také ukázal svou představu budoucnosti, kde budeme více využívat tablety jako osobní počítače. A k těm potřebujete klávesnici, případně stylus, protože se již nějakou dobu mění práce s tabletem. Už dávno to není zařízení pro pouhé konzumování obsahu – vyřízení e-mailů, filmů, videí, sociálních sítí nebo čtení knih. Rozběhlo se opravdové využití: práce s dokumenty, podepisování smluv, grafické návrhy, spolupráce na projektech v rámci týmu, mixování hudby, stříhání videí a tak dále. To jsem se pouze dotkl několika možností, ve kterých je iPad každodenním pomocníkem a zachráncem. Taková práce vyžaduje prostor. Prostor, který malý iPad nenabízí.

Slušelo by se říci, že obsah mé práce zajišťuje pracovní stolní počítač s Windows, doma dokáže hodně práce zvládnout 13palcový MacBook Air a denně se mnou cestoval právě pouze iPad mini 4 s mobilním připojením. Zatím mě tato kombinace utvrdila v tom, že tablet pro mě smysl má, i když ne tak, aby mi kompletně nahradil práci s počítačem.

iPadem málokdy fotím, od toho je vždy po ruce iPhone, takže tento parametr u mě nehrál roli. Spíše jej využívám na čtení, anotaci PDF a EPUB souborů, samozřejmě také na e-maily, úpravy dokumentů (v naší firmě pracujeme s velkou spoustou tabulek) a v neposlední řadě sledování seriálů nebo fotbalových zápasů. Protože čas od času cestuji po celé zemi, malá velikost mi vyhovovala kvůli lehkosti a zároveň jsem s sebou měl vždy skvělý stroj, který mě nikdy nenechal na holičkách.

MALÉ NADŠENÍ

Když se v prosinci 2017 objevila nabídka na vyzkoušení iPadu Pro 9,7", byl jsem na vážkách. To protože od darování iPadu 2 jsem vždy zůstal velkým fanouškem menšího modelu. iPad mini 2 jsem akorát nahradil iPadem mini 4, který přinesl úžasně tenké tělo. Drobný nárůst výkonu díky procesoru A8

byl také fajn, protože umožňoval pracovat se dvěma aplikacemi najednou. Pravdou ale je, že ne všechny aplikace umožní dostatečné zobrazení detailů, takže pracovní plocha se pak smršťuje skoro do prostoru obrazovky iPhoneu.

Vozil jsem jej každý den v příruční tašce a vešel se i do větších kapes v podzimní bundě. Lehkost je jeho druhé jméno, a to díky úžasným 304 gramům (verze s mobilním připojením). Byl pro mne neocenitelným společníkem.

Chvilku trvalo, než jsem zamilovaný iPad mini opustil, ale každý den jsem čím dál více rád, že jsem ten prvotní strach překonal.

OSTRÝ TEST

Přes veškeré výše uvedené benefity menšího zařízení jsem vyzkoušel (pro mě do té doby) velký iPad Pro s téměř desetipalcovým displejem. Jaké byly důvody? Samozřejmě cena, pak také zájem o koupi mého iPadu mini 4, novější hardware s delší dobou životnosti a myšlenka využití větší plochy, když píšete zápisky vsedě s iPadem na kolenou.

Bylo to zajímavé období. Na jedné straně zamilovaná velikost malého přístroje a na straně druhé možnost vyzkoušet si na vlastní kůži benefity velké obrazovky. Tedy ta jediná drobnost, která mi někdy na menším stroji chyběla. A postupně jsem si větší velikost zamiloval. Navíc s sebou přinesla určité

výhody: za všechny například druhou generaci Touch ID nebo nárůst výkonu.

Navíc také jen softwarová klávesnice je sama o sobě na větším displeji fantastická. Psát na kolenou zápisky, jen díky podložení Smart Coverem, je najednou radost. Prsty se přizpůsobily velmi rychle a písmena nalézají s chirurgickou přesností již po dvoutýdenním testování. Natož po dvou měsících. I když ne vždy platí, že novější = lepší, v tomto případě jsem neskutečně rád, že jsem tuto zkušenost měl. Chvilku trvalo, než jsem zamilovaný iPad mini opustil, ale každý den jsem čím dál více rád, že jsem ten prvotní strach překonal.

SKUTEČNÁ PŘIDANÁ HODNOTA

Původně jsem měl v plánu končit tento článek s tím, že jsem zůstal u menší verze, a přáním, že Apple někdy vyrobí „o něco většího Miniho, ale menšího než 9,7 palce“. Spekulace různých webových portálů by tomu možná i nasvědčovaly. Já sám ale čím dál více přestávám věřit, že by Apple prodloužil životnost malých tabletů. Po skoro dvou měsících si totiž říkám, jak bláhově moje přání znělo. Vždycky jde o zvyk. Stejně jako nás Apple naučil používat větší displeje na telefonu od 3,5 palce na současných 5,8 palce.

Který tablet jsem si tedy nechal? Nakonec volba padla na iPad Pro 9,7". Jak hodnotím přechod? A je to opravdu jen o zvyku na větší displej, nebo je za tím něco víc?

Určitě to není jen o tom, že jsem si zvykl na větší rozměry a pokračoval v zajetých kolejích. Přednosti většího tabletu ve výsledku pocítíte. Každý den třeba trávím u domácího MacBooku čím dál méně času. Sledovat videa, filmy a seriály je

s kvalitnějšími reproduktory zážitek. Mobilní připojení ve větší verzi je o to lepší, že na větší obrazovce zmíněné tabulky upravuji dvakrát rychleji. Nejen kvůli procesoru, ale především kvůli velikosti pracovní plochy. Mít dvě aplikace vedle sebe je s poslední verzí iOS i větší radost. Psaní na kolenou, když sedím na nějaké schůzce bez stolu nebo na konferenci, je výtečné. Nejsem velkým příznivcem klávesnic, přesto ale vím, že v jejím přidání se vám plocha ještě více rozšíří a nabídne více možností. A to jsem se ještě ani nedotkl tématu Apple Pencil.

Nejsem grafik ani moje písmo nestojí za řeč. Většinou přátelé říkají, že škrábu. Kromě dvou kamarádek, u kterých si stejně myslím, že je jim mě líto, a tak se mě snaží potěšit. Tužka od Applu je ale někde jinde. I když neumíte psát na papíře, v elektronické formě je výtečná. Ať už se jedná o tlak nebo pohyb po dotykové ploše tabletu, vždy máte pocit, že z vás opravdu grafik je. A to je přesně ta chvíle, kdy si uvědomíte, že Apple přemýšlí správným způsobem. Dá vám totiž zážitek, který jste si do té doby neuměli představit.

Až zpětně si říkám, proč jsem měl tak moc uzavřenou mysl, když přitom Apple byl tým, který mi v určitém období života pomohl, abych se více otevřel světu kolem sebe. Co se týče systému, iOS 11 přineslo mnoho novinek, které práci na tabletu usnadňují. Osobně mám moc rád nový Dock, který mi tak trochu chybí i na iPhoneu. Když pracujete v jedné aplikaci, stačí vytáhnout Dock odspodu obrazovky a hned přepnete do jiné aplikace, případně si zobrazíte dvě aplikace vedle sebe. Kam se hrabou gesta. Osobně jsem díky iPadu Pro začal víc pracovat na tabletu, dokonce se stává, že ho upřednostním před prací na počítači nebo na MacBooku.

PROZŘEL JSEM

Od začátku představení tabletů jako takových jsem se těšil, že mnoho věcí dokážu dělat bez papíru, pouze v elektronické formě. Není to pro mě jen o pocitu být šetrnější k přírodě. Měl jsem elektroniku vždy rád a dotykové plochy jsem si oblíbil už u Sony Ericssonu W960i. Papír je úžasný nástroj a mám ho stále rád. Většinou v čisté, mým nepěkným rukopisem nepoškozené formě.

Přesto je pro mě pomoc tabletu v osobním i profesním životě k nezaplacení. Malý tablet je skvělý, pokud často cestujete, hodně čtete knihy nebo konzumujete obsah na sociálních sítích. Pokud se dostáváte častěji k využití pro psaní článků, editace fotek nebo práci s detailními soubory typu tabulky, kódování nebo stříhu videa, vyzkoušejte větší plochu a nebudete litovat.

Já sám nelituji přechodu a jsem moc rád, že i můj

iPad mini 4 zase slouží dalšímu člověku dobře. Byl mi dobrým parťákem, mohl jsem si díky němu uvědomit, že jeho větší bráška mi pomůže v mém fungování ještě o kousek víc. Někdy vás větší plocha může brzdit, pokud pro ni nemáte využití. V opačném případě vás dokáže posunout o mílové kroky.

Čím dál více se objevují nové způsoby, jak s velkou plackou pracovat efektivně a kvalitně. I já jsem postupně přišel na to, že pokud má člověk předsudky, zasekne se. Já mívám předsudky proti větším telefonům. Čtyřpalcový iPhone 5 byl pro mě dříve skvělý a design je to opravdu povedený. Současné telefony jsou podstatně větší a mnozí z nás na ně nedají dopustit. Pravda je taková, že větší velikost vám nabídne větší možnosti. Stačí se nebát a těmto možnostem se otevřít. Já to tak udělal u telefonu před dvěma lety a u tabletu letos. Obojí byly změny, které mi pomohly v mé práci s technologiemi a posunuly mě kupředu.

A co vy? Pokud se bojíte změny, zkuste si malý test – pevně věřím, že najdete benefity, které vám pomohou se zlepšit.

Pythonista #1:

Kdo jsem, proč Python a proč na iPadu

Magazín ■ Robert Vojta

```
17 import io
18 import shutil
19 from blackmamba.config import get_config_value
20
21 _TMP_DIR = os.environ.get('TMPDIR', os.environ.get('TMP'))
22
23 NSIndexPath = ObjCClass('NSIndexPath')
24 NSIndexSet = ObjCClass('NSIndexSet')
25 NSItemProvider = ObjCClass('NSItemProvider')
26 UIDragItem = ObjCClass('UIDragItem')
27 NSError = ObjCClass('NSError')
28 NSFileHandle = ObjCClass('NSFileHandle')
29 UITableViewDropProposal = ObjCClass('UITableViewDropProposal')
30
31 _path_items = None
32 _dragged_item_path = None
33 _dropped_item_destination_path = None
34 _dropped_item_is_folder = None
35 _dropped_item_name = None
36 _datasource = None
37
38 #
39 # Drag support
40 #
41
42 def _type_identifier(path):
43     if os.path.isdir(path):
44         return 'public.folder'
45     elif os.path.isfile(path):
46         return 'public.data'
47     return None
48
49
```

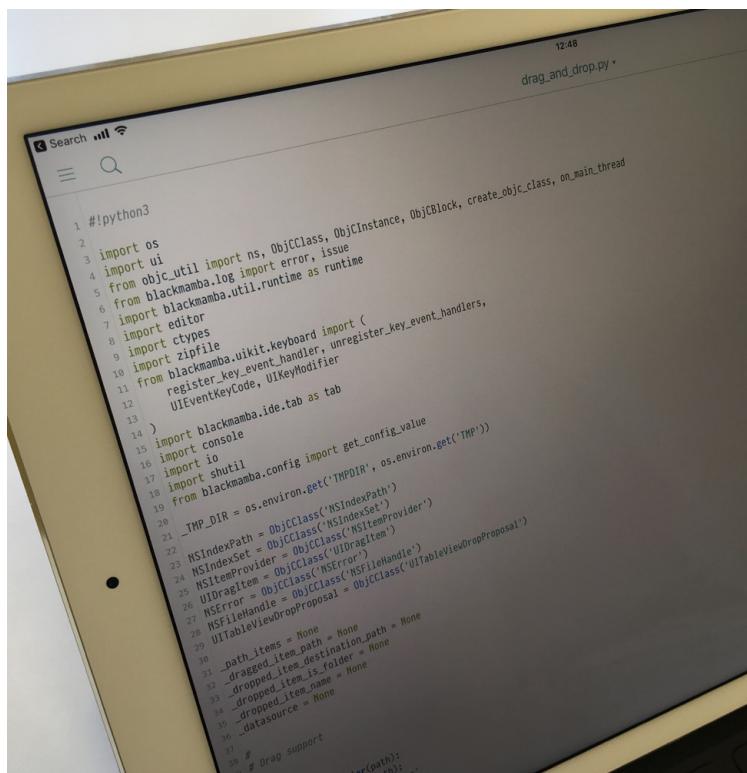

Jmenuji se Robert Vojta a s vývojem pro iOS jsem začal před deseti lety. Byl jsem součástí studia Tapmates a spolupracoval s lidmi jako Robin Raszka a Petr Reichl. Dělali jsme na zajímavých projektech v Silicon Valley, v Londýně a byla to jízda. Doba urputného „soupeření“ se studiem Inmite. Údaje o kreditní kartě jsme museli posílat faxem do Applu, iOS toho z dnešního pohledu moc neuměl, Apple byl hodně striktní, nediskutoval o ničem, házel nám klacky pod nohy... Možná si tu dobu pamatujete, možná ne, ale bylo fajn být u toho od samotného začátku.

Po pár letech jsem se přesunul do TopMonks, kde jsem pracoval na iOS aplikacích pro banky a iPad aplikaci pro Price f(x). TopMonks se postupně transformovali ve startupové studio, kde se začal líhnout zajímavý projekt jménem PurposeFly. Zaujal, a tak jsem se přidal. Naučil jsem se hodně věcí o Amazon Web Services. Skočili jsme do toho rovnýma nohama, studovali dokumentaci, učili se metodou pokus-omyl (dokumentace je moc, je nepřesná a nezmiňuje všechny možné špeky). Je to hydra a po necelých dvou letech mám stále pocit, že neumím ani zlomek toho, co AWS nabízí.

Co dělám dnes? Nic! Před necelým týdnem jsem se rozhodl, že PurposeFly opustím. Vlastně něco ano, koupil jsem si snowboard a začal se učit jezdit. Zároveň se rozhlížím po zajímavých projektech, ke kterým bych se připojil. Pokud si nezlámu ruce, budu se stále věnovat vývoji pro iOS, macOS, Pythonu a AWS.

PROGRAMOVÁNÍ NA IPADU

Zní to jako sci-fi, ale programování na iPadu je možné. Proč Python? Jednoduchý a oblíbený jazyk. První AWS SDK bylo napsáno v Pythonu, frčí na něm Instagram, používá se pro vývoj webových aplikací, vědecké výpočty a tak dále. V neposlední řadě hraje roli fakt, že neznám aplikaci, která by umožňovala to, co umí Pythonista. Volba byla jednoduchá – Python k mé

Apple pomalu, ale jistě uvolňuje pravidla, takže je možné dělat čím dál zajímavější věci. iOS 11 byl velký skok kupředu, hlavně pro iPad. Řekl jsem si, když už experiment, tak pořádný.

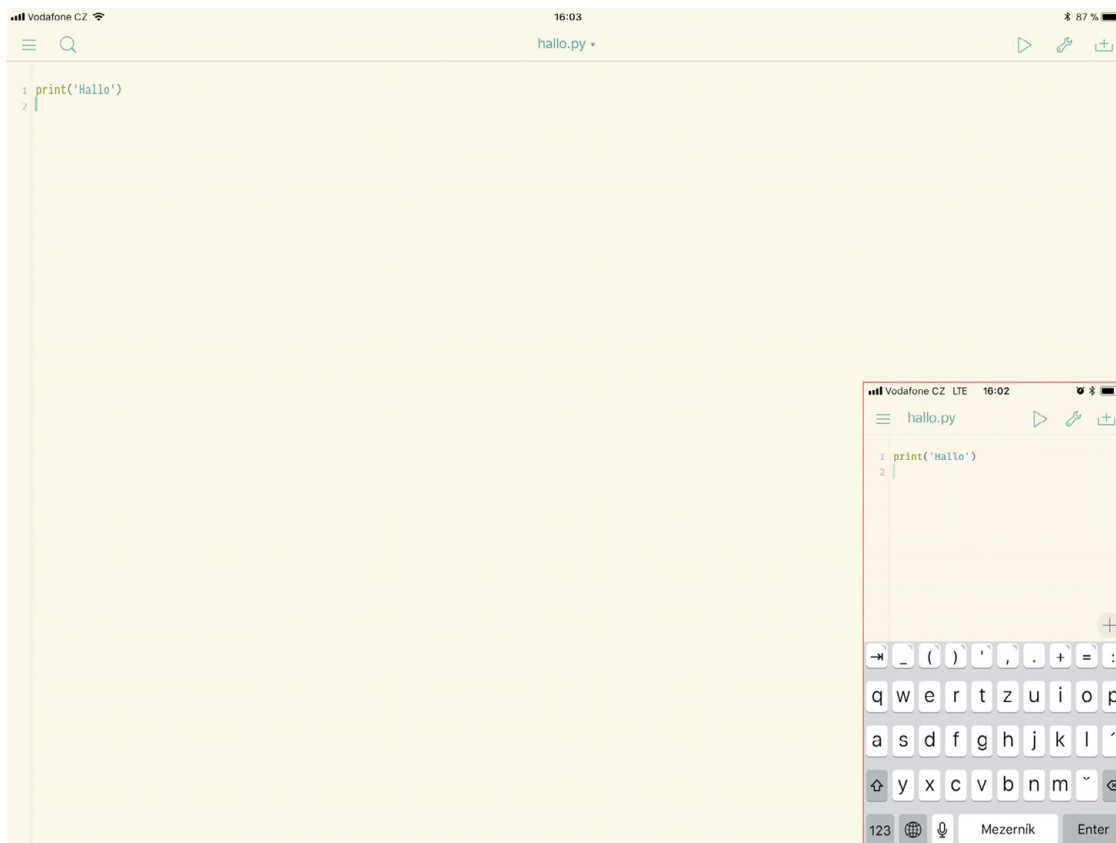
maličkosti přišel sám a žádná jiná možnost nebyla.

Jako IDE (vývojové prostředí) na Macu používám PyCharm. Jezdím často do Prahy a nechtělo se mi tahat 15palcový MacBook Pro. Pythonista prošel vývojem, iOS prošel vývojem, a tak jsem si řekl, že tomu dám další šanci.

Apple pomalu, ale jistě uvolňuje pravidla, takže je možné dělat čím dál zajímavější věci. iOS 11 byl velký skok kupředu, hlavně pro iPad. Řekl jsem si, když už experiment, tak pořádný. PyCharm jsem si zakázal, naordinoval novou verzi Pythonisty a všechno začal dělat na iPadu. A ono to šlo. Kupodivu velmi dobře.

O ČEM TO BUDE

Naučíme se používat Pythonistu pro psaní skriptů, které nám umožní zefektivnit práci na iPadu. Podíváme se na integraci s operačním systémem iOS, napíšeme si vlastní Today Widget, uživatelské rozhraní...

Seriál nemá za cíl vás naučit programovat v Pythonu. Existuje mnoho tutoriálů, a to i v českém jazyce. Doporučuji si jich několik proletět. Python je opravdu jednoduchý jazyk, netřeba se bát.

CO BUDETE POTŘEBOVAT

Pythonista podporuje iPad a iPhone. Velmi jednoduché úpravy dělám i na iPhone SE, ale co si budeme povídat, ideální to není. Doporučuji iPad a jakoukoli externí klávesnici. Zvládnete to i bez ní, ale půjde to pomalu. O dostupném místě pro zdrojový kód se snad není ani potřeba zmiňovat. Srovnajte iPhone SE bez externí klávesnice a iPad Pro s Apple Smart Keyboard.

CO JE TO TEN PYTHONISTA?

Pythonista je plnohodnotné IDE pro iOS. Umožňuje psaní skriptů pro automatizaci každodenních úloh, her, animací, práci s grafy, manipulaci s obrázky nebo tvorbu vlastního uživatelského rozhraní. Obsahuje standardní knihovnu jazyka Python a vlastní moduly pro práci s nativními knihovnami operačního systému iOS – kontakty, upomínky, fotografie, geolokační služby a další.

Nedočkaví jedinci mohou začít studovat dokumentaci aplikace a nabízené moduly.

Python

Poslední verze Pythonisty (3.2) podporuje Python 2.7 a 3.6. Konkrétně jde o CPython – referenční implementaci jazyka Python.

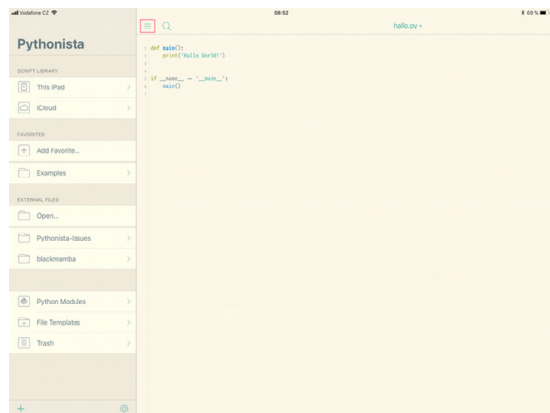
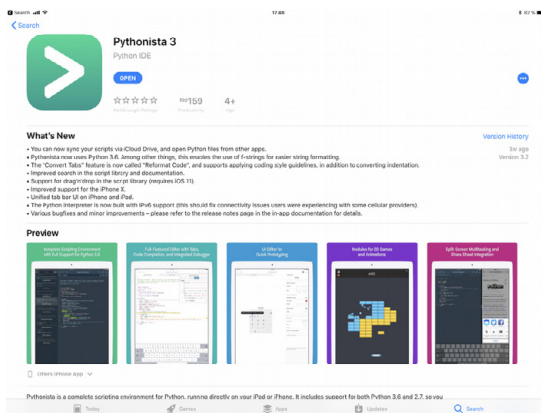
Jak jsem již zmiňoval, Pythonista obsahuje standardní knihovnu jazyka Python a vlastní moduly pro snazší integraci s funkcemi operačního systému iOS. Pythonistu je možné rozšiřovat pomocí dalších balíčků z PyPI (obdoba „npm“ pro JavaScript).

Omezení

Na rovinu si řekneme, jaká omezení nás čekají. Apple nedovoluje spouštění více procesů – na multiprocessing ze standardní knihovny můžeme zapomenout. Instalace balíčků je možná, ale pouze těch, které jsou napsané v čistém Pythonu. Rozšíření napsané v C není možné nainstalovat, protože binární kód musí být podepsán a to v Pythonistovi udělat nelze.

Zásadní překážka to nicméně není, protože i tak nám nabízí nepřehledné množství možností. Pokud s tím dokážete žít, nainstalujte si Pythonistu a čtěte dál.

Poslední věc, kterou je potřeba zmínit, jsou aktualizace. Pythonista se aktualizuje jednou až dvakrát za rok. Vývoj zastiňuje pouze Ole, který k tomu navíc vyvíjí ještě aplikaci Editorial. Na to, že vše dělá jeden člověk, jde o úctyhodný kus práce. Co to pro nás znamená a jak toto omezení obejít, si řekneme někdy příště.

PRVNÍ SEZNÁMENÍ S PYTHONISTOU

Knihovna

Knihovnu skriptů zobrazíme / skryjeme pomocí tlačítka vlevo nahoře.

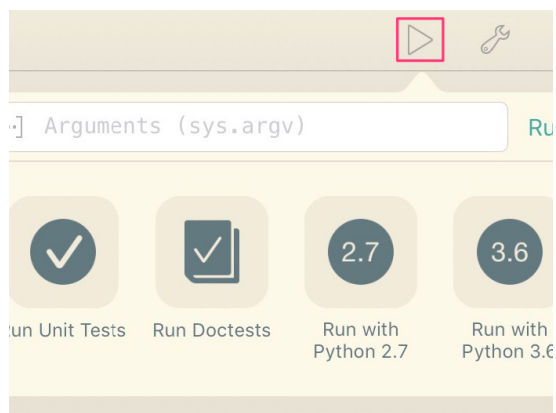
Co obsahuje:

- **SCRIPT LIBRARY**
 - » This iPad – skripty jsou uloženy v aplikaci Pythonista, nejsou dostupné z jiných aplikací.
 - » iCloud – skripty jsou uloženy na iCloud Drive ve složce Pythonista 3, jsou dostupné z jiných zařízení, aplikací a Macu.
- **FAVORITES** – záložky na oblíbené soubory z výše uvedených míst
- **EXTERNAL FILES** – záložky na soubory/složky z jiných aplikací (Open in Place)
- **Python Modules**
 - » Standard Library (2.7) – moduly pro Python 2.7
 - » Standard Library (3.6) – moduly pro Python 3.6
 - » site-packages – vaše vlastní moduly pro obě verze Pythonu
 - » site-packages-2 – vaše vlastní moduly pro Python 2.7
 - » site-packages-3 – vaše vlastní moduly pro Python 3.6
- **File Templates** – šablony
- **Trash** – smazané soubory, složky

Pro začátek doporučuji používat **SCRIPT LIBRARY/iCloud**. Skripty budete mít dostupné nejen na iPadu, ale i na jiných zařízeních.

Spuštění skriptu

Skript spustíte pomocí tlačítka „přehrát“ (vpravo nahoře). Pokud skript běží, tlačítko se změní na křížek a skript tak můžete předčasně zastavit. Podržíte-li prst na tlačítku delší dobu, můžete spustit testy, testy dokumentace, vybrat interpreter (2.7 nebo 3.6), případně skriptu předat vstupní parametry.

Interaktivní konzole

Interaktivní konzoli zobrazíte/skryjete pomocí klávesové zkratky **CMD+J**. Pokud nemáte externí klávesnici, konzole se skrývá vpravo a můžete ji „vytáhnout“ prstem z okraje obrazovky.

Konzole obsahuje výpisy a chybová hlášení ze spuštěných skriptů. Dole je vstupní řádek umožňující zadat kód v Pythonu, který se po stisknutí klávesy **Enter** obratem vyhodnotí (REPL).

NEXT

